

at behandle denne Fremgangsmaade som en „Paataale“, hvorved Forældelse afværiges (se Udvalgets Endringsforslag Nr. 24, jfr. Nr. 27), og der foreligger da ikke nogen Nødvendighed for i saadant Tilfælde at gøre Afvigelse fra Reglen om, at Forældelse af Fordringen medfører Panterrettens bortfalden.

● Hvad Retspunkt angaar, navnlig altsaa den tinglige Sikkerhedsret, der erhverves for en Fordring ved Udlæg til Forauktionering eller ved Udpantning, har Høretallet heller ikke næret Betænelighed ved en Regel, der medfører, at ogsaa denne Sikkerhedsrettighed bortfalder, naar Fordringen forældes. Hvor Udlæg er sket ifølge Dom eller Forlig, kan det ikke være Tale om, at Fordringen, det vil sige den paa Dommen eller Forliget støttede Fordring, er forældet, naar Udlæg gøres, eller rum Tid beræfter. Den ved et Udlæg skabte Tilstand er ikke bestemt til at vare længe. Kun hvor Udlæg gøres uden Lovmaal og Dom (f. Eks. efter Panteobligation i fast Ejendom), kunde det forekomme, at en Udlægsret bortfaldt kort efter dens Stiftelse, nemlig ved Fordringens Forældelse. Herpaa kan der imidlertid raades Bød ved at vedtage Udvalgets Endringsforslag Nr. 27, hvorefter Udlæg (Udpantning) ligesom en Dom afværger den tidligere løbende Forældelse, medens der fra Udlægsdekretets Afvigelse løber en ny Forældelse. Det vil sikkert findes naturligt at tillægge et Udlægsdekret, hvorved Fordringshaveren er kommen endnu nærmere til Fuldstigelse end ved offentligt Forlig eller Dom, en saadan Virkning, især da Udlæg efter vor Ret hyppigt erhverves med Overspringelse af Forligsmægling og Forsølgning til Dom.

● For Lovbestemte Panterrettigheder's Bedkommende er der — som udviklet i de Lovforslaget i Forledsagende Bemærkninger (se Tillæg A. Sp. 2294 ff.) — ingen Anledning til at gøre Undtagelse fra Reglen om, at Panteretten bortfalder, naar Fordringen forældes. At den Lovbestemte ved Forordningen 1ste Februar 1797 § 75 tilstaaede Panteret i toldpligtige Varer, der ere betroede Ejeren paa Kreditoplag, fremtidig kan komme til at bortfalde med Udløbet af 3 Aar, idet Lovbestemtes Fordring skal forældes efter § 3

Nr. 3 i 3 Aar, er en Konsekvens, som Høretallet saa meget mindre har ment at burde tilbage for, som det med Føje kan forlanges, at Lovbestemtet ikke tillader, at der indtræder Forældelse af Fordringer paa krediteret Lovbestemt.

● Med Hensyn til § 1 skal Udvalget endnu bemærke, at det har taget under Overvejelse, om der ikke — efter det norske Lovudkast's Eksempel — i Loven, og navnlig i dens § 1, burde findes en Bestemmelse om Forældelsens Betydning med Hensyn til Modregning (Kompensation, Afkortning). Udvalget har dog maattet anse det for tvivlsomt, om der overhovedet er Anledning til at give særlige Forældelsesbestemmelser for dette Forhold. Det har forekommet Udvalget, at Forholdet enten vil stille sig saa, at den Omstændighed, at to Fordringer komme til at staa imod hinanden, forinden der kan være Tale om Forældelse, bevirker en Reduktion (Afkortelse) i den største Fordring, denne Tingenes Tilstand, hvorefter der i Virkeligheden kun skyldes en Saldo, ophæves selvfølgelig ikke ved, at en vis Tid forløber, uden at der har fundet nogen formel Berigtigelse Sted af Mellembærendet. Ellers ogsaa har der staaet to selvstændige Fordringer imod hinanden, som ikke i og for sig for nogen Del ophæve hinanden; men i saa Tilfælde er der formentlig ingen Grund til, at der ikke mod hver af Fordringerne løber en Forældelsesfrist. — Udvalget har i alt Fald ikke følt sig tilfredsstillet ved den Formulering, som det norske Lovudkast i § 1, 2det Stykke (se Rigsdagstidenden 1894—95 Tillæg A. Sp. 2383—84) har givet de paaagældende Bestemmelser, og Udvalget maa med det danske Lovforslags Koncipist (se Bemærkningerne Tillæg A. Sp. 2292) være af den Formening, at det næppe lader sig gøre at give Forældelsesbestemmelserne vedrørende Modregning en Formulering, som indeholder en virkelig Beslædning for Domstolene ved disse Spørgsmaals Afgørelse.

● Gjeller har Udvalget fundet Anledning til at foreslaa optaget i Loven en Bestemmelse, der svarer til den, der findes i det norske Lovudkast's § 6, 2det Stykke, hvorefter Lovbestemtes Fordring ubetinget skal